

רע"פ 2342/21 - ענאיה שדיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2342/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: ענאיה שדיד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק עפ"ת 57139-01-21 מיום 4.3.2021 שניתן על ידי כב' השופט מאזן דאוד

בשם המבקשת: עו"ד יונס פאיז

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט מ' דאוד) מיום 4.3.2021 בעפ"ת 57139-01-21, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת ע' פלד) בהמ"ש 1082-01-21.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 11.10.2020 נרשם כנגד המבקשת דו"ח בגין עבירת נהיגה באור אדום לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. ביום 10.11.2020 שילמה המבקשת את הקנס.

2. ביום 4.1.2021, פנתה המבקשת לבית משפט השלום לתעבורה, בבקשה להארכת מועד לצורך הגשת

בקשה להישפט. בבקשה נטען כי המבקשת שילמה את הדו"ח בהיסח דעת במסגרת מבצע להסדרת חובות, כי כלל לא קיבלה העתק ממנו וכי לא היא נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה - כי אם אחותה.

3. בית משפט השלום דחה את הבקשה בקבעו כי לא התקיימו טעמים חריגים המצדיקים את קבלתה. בית המשפט עמד על כך שאין חובה להידרש לנסיבות תשלום הדו"ח וכן כי אין בעצם הטענה כי אחר נהג ברכב כדי לבסס חשש לעיוות דין המצדיק את קבלת הבקשה.

4. על החלטה זו ערערה המבקשת לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את הערעור. נקבע כי מעת תשלום הקנס חלה החזקה הקבועה בסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: ה"ח"סד"פ), לפיה רואים במי ששילם את הקנס כמי שהודה באשמה, הורשע ונשא את עונשו. בית המשפט דחה את טענת המבקשת, לפיה תשלום הקנס בנסיבות בהן לא קיבלה את הדו"ח לידיה ובהעדר אישור מסירה מצדיק מתן ארכה לצורך הגשת בקשה להישפט, ואף לא מצא כי התקיים בעניינה של המבקשת עיוות דין בשל הטענה כי לא היא שנהגה ברכב.

5. המבקשת לא השלימה עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי. מכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

6. בבקשה, נטען כי עניינה של המבקשת מצדיק מתן רשות ערעור משני טעמים.

ראשית, נטען כי המקרה מעורר שאלה משפטיות, הנוגעת לתחולת הוראת סעיף 229(ח) לחס"פ, במצב דברים בו לא קיים אישור מסירה לדו"ח והקנס שולם לכאורה בהיסח הדעת. על פי הטענה, המבקשת הסדירה חובות שונים בו זמנית, מבלי שידעה לכאורה כי היא משלמת את הדו"ח מושא הבקשה.

לחלופין, נטען כי נגרם למבקשת עיוות דין המצדיק את התערבות בית משפט זה. זאת, מאחר שלא קיבלה את הדו"ח אותו שילמה ובנוסף מפני שלא המבקשת נהגה ברכב כי אם אחותה, שאף מסרה תצהיר בנושא.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

8. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים חריגים בהם מתעורר חשש לאי צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 8586/19 מזרחי נ' מדינת ישראל (10.3.2020)).

9. חרף ניסיונה של המבקשת לשוות לבקשה אצטלה עקרונית, הרי שהיא ממוקדת בעניינה הפרטני ואינה

מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית. זאת, בין היתר, בשים לב להוראת סעיף 229(ח) לחסד"פ, ולפיה אדם ששילם את הקנס - רואים אותו כאילו הודה באשמה, הורשע ונשא בעונש; וכן לפסיקת בית משפט זה ולפיה בקשה להישפט היא דרך פעולה חלופית לתשלום הקנס, כך ששעה שהמבקשת שילמה את הקנס רואים אותה כאילו הודתה באשמה כאמור (ראו למשל: רע"פ 641/19 מילר נ' מדינת ישראל (10.4.2019)). ניסיונה של המבקשת לאבחן את עניינה מן הפסיקה הנ"ל נדחה על ידי בית משפט השלום ובית המשפט קמא לא ראה להתערב בכך, ובצדק.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשפ"א (8.4.2021).

שׁוֹפֵט
